

училище — има прѣ-наивното убѣждение, че студентътъ по история щѣлъ въ двѣ години да научи толкова латински и грѣцки, щото да може да чете надписитѣ по многото стари паметници, които се криятъ още, никому неизвѣстни, на длѣжъ и на ширѣ въ всѣко кѣтче на нашата пълна съ класически възпоменания страна. Истината е, че нито до сега, нито въ бѣдаще единъ студентъ ще може, слѣдъ двѣгодишно слѣдване, да добие подготовката, нужна за една работа, за която не е достатѣчно и четеригодишното много по-усилено и по-сериозно изучване на тия езици въ нашитѣ гимназии.

Но съ това не се изчерпва всичко неразумно, що съдържатъ реглементациитѣ относително класическитѣ езици. Не е по-малко неразумно онава, което докосва абитуриентитѣ отъ класически гимназии. Именно, тѣ не се задѣлжаватъ да продължатъ изучването на старитѣ езици. Види се, тѣмъ а ргіогі се признава способността да четатъ стари грѣцки надписи... Излиза, че тъкмо ония студенти, които единствено иматъ нужната подготовка, за да почнатъ съ полза да изучватъ тия езици, — тъкмо тѣхъ училището, по единъ прѣкъ начинъ, отклонява отъ това, като имъ казва сѣкашъ: „Вий знаете достатѣчно — повече не ви трѣбва“. — Между туй, тоя въпросъ — така поне намъ се струва — има едно тѣй лесно и просто разрѣшение, че е непонятно, какъ е било възможно цѣли 15 години никой да не помисли за него. Това разрѣшение е: всѣки факултетъ да опрѣдѣли, за кои специалности счита класическото образование необходимо и да допуска въ тѣхъ